

I НАГРАДА

Имам право, у ствари, немам га

Не желим да донесем дете на свет који је способан за светлост, али и даље живи у тами. Тужно је да у овако напредном времену о судбини једног човека одлучује његов пол. Тужно је што ће мала разлика у броју хромозома одредити нечије постојање. Тужно је, и сви знамо да јесте, али нико не прави корак ка промени, нико не укључује светло...

Дошло је време да је пошаљем у вртић. Упозорићу је да се не замери дечацима и да их не провоцира, могу је ударити, ипак су јачи. Доћи ћу по њу у вртић, јер се на оном кратком путу до куће налазе клупе на којима седе мушкарци. Седе они мушкарци који су немилосрдни и према мени, а камоли према њој. Моја обавеза је да је сачувам. Издвојићу време. „Боље спречити, него лечити“, како се каже у просвећеном народу.

Дошла је основна школа. Имам времена за предах. Способнија је, јача, свеснија. Међутим, колико год била свесна неких опасности, није спремна на оно што ће је кроз живот пратити као сенка. Жели да глуми у представи, допада јој се улога мајстора. Спрема се недељу дана за улогу, оде на аудицију, засени све, међутим, ко је још видео женског мајстора!?!... Тужна је, беспомоћна и збуњена. Пита ме зашто не може женско да буде мајстор? Не знам шта да јој кажем, рано је за истину. Осмех јој је на лицу поново, биће вила мајсторица, јер као женско мора да буде нежна, то је у опису посла. Тај посао је њен живот.

Превазишли смо основно образовање. Коначно креће у нове походе, у мало зрелији период. Промену подразумева и у одређеној мери је добија. Срећна је и задовоља. Женствено поносна.

Јутро је. Облачи се. Жели да обуче сукњу у којој се осећа добро. Не може. Једино ако носи шорц испод. Превелика је опасност изаћи у сукњи, у градском превозу ће нечија злонамерна рука залутати испод сукње. Згадила се. Пресвлаачи се, избор јој је ограничен. Жели да обуче ципеле на потпетицу, али не може. Лакше ће побећи ако је у равном. Избор јој је ограничен. Жели да завеже реп, међутим, за њега ју је лако повући у неку мрачну улицу. Нема везе, лепота је мала жртва за безбедност. Избор је ограничен.

Шета се улицом и слуша музику. Није превише гласна у случају да се неко не пришуња од назад... Бар толико може да уради. Испред самоуслуге седи човек и чудно је гледа. Непријатно јој је. Стишала је музику и на опрезу је. Добацује јој. Ништа посебно, навикла је на овакво непријатно искуство. Не жели да чује шта је

рекао, међутим, ове провокативне речи налазе пут до њеног уха као мали трачак светлости. Згрожена је. Прелази пут.

Неколико минута хода мирно, неометано. Крајичком ока запажа ауто који успорава. На опрезу је. Коментаришу њено тело. Не смета јој то као пре. Јер свесна је да у том тренутку не коментаришу њено тело зато што га запажају, него зато што га сматрају својим, и мисле да имају слободу коментара. Чује глас. Њено тело је за његов поглед створено, мисли. Овим он проглашава територију својом, већ познатом. Иако реченица гласи: „Добре ноге“, она заправо значи: „Твоје тело је јавна имовина која трпи коментаре, оцењивање и слободно разгледање“.

Прелази пут и улази у школу. Пита се: „ Да ли се и жена зове човек? Има ли иста права као и мушкарац?“ Једно су приче, друго је живот.

А подне је, дан је тек почео.

Исидора Перовић

Гимназија „Светозар Марковић“ III 2